

Szokolay Zoltán

Két zsolozsma, összenőve

*Se itt, se ott már nem bolyong, helyét
keresni nem merné, szerény, bebújt,
de észrevenned nem szabad, megint
egy vers mögé, mint hajdan, éppen úgy,*

*a szenvedést kell rejtjeleznie,
s a kódot aztán elfelejteni,
üzenni mindhiába, nincs kinek,
forgatja bár a nyelvét, földagadt,*

*a sok pofont utólag érti meg,
nem kellett volna megszületni se,
s ha mégis, más szülőktől, máshová,
más hold, más égbolt, más csillag alatt,*

*most árva már és nem kérdezheti,
ki szégyene, hogy máig itt maradt,
ki tette ezt és mért éppen vele,
közellenség lett, népe szégyene,*

*hiába tudja: minden pillanat
hazájáé volt, nem lett áruló,
de hajnalonta mégis kérdezik,
mások gaztettét elkövette-e;*

*mellén a trikó átizzadt, kiül
az ágy szélére, verejtékezik,
tabletjét nézi, hányadika van,
mi hó, mi év, mi évtized ma ez,*

*mikor jön már az utolsó vizit,
komoly professzor, mit mond, mit mutat,
de csak egy rablóbanda érkezik,
csak egy kivégzőosztag érkezik.*

az ott kelet, ez itt nyugat

* * *

*Majd felsorolják sérüléseit,
akik okozták, azok fiai,
sérül, sértődik egy tőről fakad,
indokolják a változásokat,*

*lázat mér, lázít, nem tisztel szabályt,
életfogytiglan lent lesz a helye,
nem lázadhat, a semmi mindene,
a por elült, a rend is helyreáll,*

*a király neve sosem Eduárd,
a költészetnek nincs becsülete,
becsvágya van és kapzsi becsüese,
a rendszer zárt, nem nyitja kulcs, se bárd.*